

FAMILJEFORRUG: PRISER PÅ BILFORSIKRINGER DYKKER. 31
DERHILLEMME: PLANTEN, DER KAN KVÆLE DINE SKVALDERKÅL. 37

LØRDAG 30.05.2015

Det Gode Liv

Livet er da herligt

På det socialpædagogiske opholdssted Haugårdhus ved Bjerregrav er udgangspunktet, at livet skal blive godt og værdigt, selvom man har fået en lidt skæv start.

FAKTA HAUGÅRDHUS

- Haugårdhus består af tre enheder.
- Det socialpædagogiske opholdssted nordøst for Bierregrav med plads til ni børn og unge. Stedet indeholder tidligere også egen skole.
- Efterværnshuset på Gl. Aarhusvej 198 i Viborg med plads til fem unge i alderen 18-23 år. De unge, der selv kender det et udstusningssted, bor i egen lejlighed. Her har alle tidligere beboere ret til at komme den sidste torsdag i hver måned, og det er der mange, der benytter sig af.
- Botilbuddet for unge mellem 18 og 35 år på Gl. Aarhusvej 286. Her er der plads til fem beboere.
- Se eventuelt mere på www.haugardhus.dk.

En skææv start kan rettes op

På opholdsstedet Haugårdhus i nærheden af Bierregrav får børn og unge den omsorg og den chance, som de ikke rigtig har fået andre steder. Og det virker.

OMSORG

At Niels-Christian Jónsson
ncjo@berlingskemedia.dk

BIERREGRAV: Bare fordi man får en lidt - eller meget - skæv start på livet, behøver man ikke nødvendigvis at vælte. Livet

kan bringes i balance, eller i hvert fald rettes så meget op, at det bliver godt og værdigt.

Det er vel - meget forenklet - filosofien bag det socialpædagogiske opholdssted Haugårdhus lidt nordøst for Bierregrav, hvor der siden 2000 har boet børn og unge, der af en eller anden årsag har fået en så skæv start på livet, at de ikke længere kan eller kunne bo

hjemme.

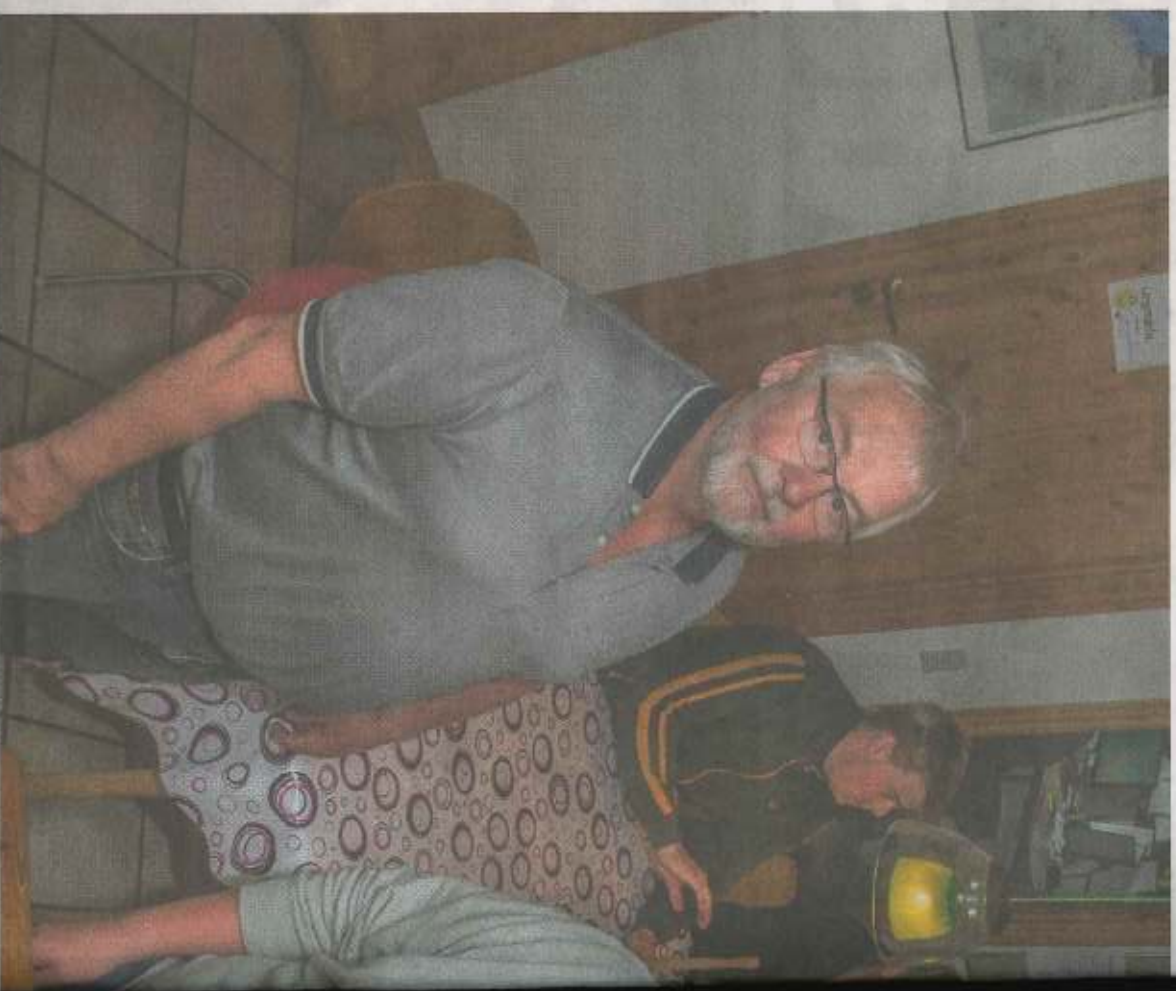
Her har rigtig mange af dem fundet den balance, som gør, at de nu kan stå op hver morgen til et liv og en hverdag, der er netop god og værdig - og til tider meget mere end det.

Det er 26-årige Natalie Moberg Larsen, 23-årige Patrik Filindt Jensen og Søren Dam Jensen på 20 år omvandtrende beviser på.

Ingen af de tre fik lige den opvækst, som børn burde have, og fælles for dem er, at deres forældre af den ene eller anden årsag ikke kunne tage sig ordentligt af dem.

Først og fremmest omsorg

»De var, da de kom her, om-sorgssvigtede, som alle vores beboere er, så vores opgave er helt naturligt først og frem-

mest at give dem omsorg, men også at give dem så meget struktur, at de efterhånden kan håndtere deres egen tilværelse så meget, at de som minimum glæder sig til dagen, når de vågner - og selvfølgelig gerne mere end det.« siger ejer og forstander for Haugårdhus, Kim Simonsen.

Han glæder sig da også over, at de tre tidligere beboere i fællesskab giver udtryk for, at opholder på Haugårdhus for dem står som noget meget positivt i deres opvækst, og at de i den grad har fået noget nytigt med herfra.

»Der er da afgørende for, at man har lyst til at fortsætte, at man rent faktisk kan se, at man gør en positiv forskel for nogle unge mennesker, der så nemt kunne være kommet galt af sted.« siger Kim Simonsen.

Det har det et par gange været lige ved at gøre for Søren Dam Jensen, men hver gang har han alligevel taget sig sammen, hænket op i sig selv og taget ansvar for sit eget liv.

»Der er nok noget at der, jeg har med herfra. Det der med, at man er ansvarlig for sine handlinger, og at der har konsekvenser, hvad man gør. Både dårlige og gode.« siger Søren Dam Jensen.

Han har primært valgt at se på, hvad han har kunnet gøre af godt for sig selv, og han er da også nu blevet udlært overfladebehandler, selvom det der med at skaffe en læreplads ikke lige var så nemt.

»Jeg blev dog ved med at ringe til ham, der lige skulle

overveje, om han ville ansætte mig, og til sidst måtte han jo så gøre det, hvis han skulle have fred.« siger Søren Dam Jensen med et grin, der vidner om både humor og en ikke ringe selvtillid.

Den - selvtrilliden altså - har Natalie Moberg Larsen efterhånden også fået opbygget. Hun havde den ellers nærmest ikke, da hun som barn ankom til Haugårdhus sammen med sin lillebror. Hun havde været på et børnehjem i Herring, hvor hun absolut ikke brød sig om at være, og det gik slet ikke godt i skolen, hverken fagligt eller socialt.

»Jeg læste virkelig dårligt, og jeg blev mobbet, så for mig var det en stor positiv omvæltning at komme til et sted, hvor man for det første blev så kærligt modtaget, men hvor der også blev taget hånd om det faglige ud fra det sted, hvor hver enkelt elev var.« siger Natalie Moberg Larsen, som har både en 9. klassers afgangseksamen, en HG-eksamen og snart også en HF- og forude ventet forhåbentlig en uddannelse til pædagog.

Det bedste der kunne ske

»Jeg vil bare gerne hjælpe nogle børn på samme måde, som jeg selv blev hjulpet, og for mig var det bare det bedste, der kunne ske i mit liv at komme på Haugårdhus.« lyder det fra Natalie Moberg Larsen.

Hun har som de fleste af de andre tidligere beboere på Haugårdhus gået på institutions egen skole, men den er røget i en kommunal bespa-

Søren Dam Jensen blev helt nostalgisk, da han fik tilbudt en tur i en af Haugårdhus' udrangerede biler sammen med Matthias Burgaard Madsen. Det er bare så helligt at få lov til at give den gas på jordbanen bag værkstedet.

Kim Simonsen og Søren Dam Jensen i spisestuen sammen med de nuværende beboere på Haugårdhus.

Her boede Søren Dam Jensen under sine to års ophold på Haugårdhus. Værelserne indrettes efter beboernes egen smag med »egne« møbler, så de ikke er så institutionsagtige.

relse og inklusionens helige navn.

Der er efter både Natalie Moberg Larsens og Kim Simonsens mening en meget dum beslutning.

»Det, jeg lærte, ville jeg aldrig have lært i en almindelig folkeskole, hvor jeg slet ikke ville have været klar til at komme dengang,« siger Natalie Moberg Larsen.

Kim Simonsen kalder for sin del beslutningen for »meget, meget ærgerlig«.

»Stort set alle vores børn fik en 9, klassens afgangseksamen, da vi havde vores egen skole, og det kommer desværre ikke til at ske for ret mange af vores nuværende beboere, som er tvunget til at gå i en almindelig folkeskole. Man kan jo så tænke over, hvad det betyder for deres videre uddannelsesmuligheder, og hvad der så er

dyrest i den sidste ende,« siger Kim Simonsen.

At Haugårdhus ikke længe-re kan tilbyde egen skole, og at man også har måttet indskærpe med nedlæggelsen af afdelingen »Vibens« på grund af at kommunerne ikke længere anviser så mange unge til socialpædagogiske bosteder, får nu ikke Kim Simonsen til at slå op i banen.

Et godt liv er afgørende

»Så længe, at vi her på Haugårdhus, på vores såkaldte efterværnshus og vores bostilbud til unge mellem 18 og 35 år i Viborg, er med til at gøre tilværelsen til et bedre sted, for nogle af dem, der ikke har fået den optimale start, ja så bliver vida ved. Det er ikke afgørende, at alle vores unge mennesker får en uddannelse. Det afgørende er, at de får et liv, hvor de

Kim Simonsens ses her med de tre tidligere beboere, Søren Dam Jensen, Patrik Flindt Jensen og Natalie Moberg Larsen. Yderst til højre er det Matthias Burgard Madsen, der er nuværende beboer. Foto: Preben Madsen

har det godt. Hvor de har oplevelse af at stå op til udsigten til en god dag for det meste,« siger Kim Simonsen.

Det har for eksempel Patrik Flindt Jensen, som frem til august stadig bor i efterværnshuset i Viborg. Dermed har han boet omkring halvanden af sit liv under Kim Simonsen og hans ansattes vinger.

Det har endnu ikke fået ham til at vælge en uddannelse eller givet ham klart svar på, hvor på livets livlde, han

sådan lige skal slå sig ned.

»Men, jeg har det godt, og jeg er ved at finde ud af, hvor jeg skal bo efter august,« siger Patrik Flindt Jensen, »som da også mange gange har nikklet samtykkende, når de to andre - og noget mere højt talende -

»Haugårdhus- kolleger« har talt positivt om bostedet der nordøst for Bjerrgrav, hvortilvet kan bringes i balance, eller i hvert fald rettes så meget op, at det bliver godt og værdigt.

»Vores opgave er helt naturligt først og fremmest at give børnene omsorg,« siger Kim Simonsen.